

VAALIT PIETARIN TYÖVÄENKUURIASSA

Työläisten valtuutettujen vaalit ovat Venäjän poliittisessa elämässä ja työväenliikkeemme historiassa erittäin suuri tapahtuma, jolle ei ole vielä läheskään annettu sille kuuluvaa arvoa.

Kaikki puolueet, joilla on edes jonkinlaista tukea proletariaatin keskuudessa, ovat ensimmäisen kerran esiintyneet *työläisjoukkojen edessä* ei yleisin ohjelmin tai tunnuksin, vaan esittäen määrätyn käytännöllisen kysymyksen: *minkä puolueen ehdokkaille* työläisjoukko uskoo etujensa puolustamisen? Kuten kaikki tietävät, vaalijärjestelmä työväenkuuriassa on tietenkin kovin, kovin kaukana oikeasta demokraattisesta edustuksesta. Mutta työläisjoukko kuitenkin esiintyy vaaleissa. Ja *puolueiden taistelua*, nimenomaan *vissien* poliittisten puolueiden taistelua, käydään Venäjällä *ensi kertaa* laajojen työläisjoukkojen näkyvissä.

Työläisten valtuutettujen vaalit on suoritettu jo monilla Venäjän paikkakunnilla. Mutta ei ole vähänkään täydellisiä ja tarkkoja tietoja puolueiden taistelusta näissä vaaleissa. Sanomalehdet julkaisevat vain aivan ylimalkaisia ja sitä paitsi vain likimääräisiä, „*silmämitalla*” tehtyjä yhteenvetoja. Elleivät puolueyöntekijät ja erikoisesti eturivin työläiset itse ryhdy käsiksi tuohon välttämättömään ja tuiki tärkeään asiaan, *tutkimaan* työväenkuuriassa toimitettujen vaalien kulkua ja tuloksia, niin voidaan epäröimättä sanoa, että me menetämme tavattoman arvokkaan ja puolue työn ja puolueagitaation edelleen kehittämiseksi välttämättömän aineiston.

Venäjällä työväenkuuriassa toimitettujen vaalien aiheuttaman yleisvaikutelman kaikki sanomalehdet määrittelevät yksimielisesti näin: äärimmäisten vasemmistolaisten,

ennen kaikkea sosialidemokratian ja sitten sosialistivallankumouksellisten, täydellinen voitto.

Vaalit ovat vahvistaneet loistavasti sosialidemokratian perusväittämän: proletariaatti luokkana on vallankumouksellinen. Proletaarijoukko on pyrkimyksiltään ja sympatioiltaan sosialidemokraattinen. Proletariaatti on Venäjän vallankumouksellisin luokka.

Vaalit ovat tosiasiallisesti *kumonneet* sellaiset puheet, ettei sosialidemokraattinen puolue ole Venäjällä työväenpuolue. Vain liberaalit, jotka tarkoituksellisesti valehtelevat, tai opportunistit, jotka syytävät varomattomasti sanoja tuuleen, voivat nyt epäillä Venäjän sosialidemokratian *proletaarista joukkoluonnetta*.

Jos tästä yleisestä johtopäätöksestä siirrytään yksityiskohtaisempiin johtopäätöksiin, niin on välttämättä ensin huomautettava, että *vielä ei ole* vähänkään täydellistä aineistoa. Katsomme kuitenkin jopa ehdottoman välttämättömäksi eikä vain sallittavaksi *hahmotella* koko joukon myöhemmin seuraavia johtopäätöksiä — ei suinkaan sitä varten, että pyrkisimme ratkaisemaan kysymyksen, vaan sitä varten, että voisimme *asettaa kaikkien tovereiden pohdittavaksi äärettömän tärkeän kysymyksen*, saada aikaan ajatusten vaihdon, järjestää aineiston keräyksen j.n.e.

Ensimmäisten lehtiutusten perusteella pistää silmään ero toisaalta varsinaisen Venäjän ja toisaalta teollisesti, kulttuurillisesti ja poliittisesti paljon kehittyneemmän Puolan välillä. Venäjällä, ainakaan Pietarissa ja Moskovassa, *ei ole* avoimesti porvarillisia puolueita, jotka nojautuisivat vaikkapa osittain proletariaattiin. Mitä täydellisin ylivoima on sosialidemokraateilla, huomattavasti pienempi vaikutus on itseään sosialistisena pitävällä porvarillisen demokratian äärimmäisellä vasemmistolla, eserräpuolueella. Kadetteja ei työläisten keskuudessa ole, taikka jos on, niin aivan mitätön määrä.

Puolassa on olemassa avoimesti porvarillinen, kadetteja oikeammalla oleva *narodovetsien* puolue (narodovy-demokraatit, n.-d., en-de-kit)¹⁷, joka esiintyi vaaleissa huomattavana. Tätä ei voida selittää poliisimaisista ja sotilaallisista vainoista johtuvilla seikoilla. Porvaristo, joka Puolassa pelaa taitavasti kaikkien puolalaisten kansallisuussorrolla, kaikkien katoliilaisten uskonnollisella sorrolla, — porvaristo

etsii ja löytääkin vissiä tukea joukoista. Puolan talonpoikaistosta ei tarvitse puhuakaan.

On kuitenkin itsestään selvää, että olisi typerää tehdä tämän eroavaisuuden pohjalla sitä johtopäätöstä, että Venäjän takapajuisuus on omaperäistä etevämmyyttä. Ei, asia on selitettävissä yksinkertaisemmin, se on selitettävissä historiallis-taloudellisilla eikä kansallisilla eroavaisuuksilla. Venäjällä on pohjakerroksissa, maaseudulla, agraarijärjestelmässä mittaamattomasti enemmän maaorjuuden jätteitä,— siksi talonpoikaistossa ja sen kanssa kiinteässä yhteydessä olevassa työväenluokassa on enemmän primitiivistä, välitöntä vallankumouksellisuutta. Tässä vallankumouksellisuudessa on epäilemättä vähemmän proletariaasta luokkatietoisuutta ja enemmän yleisdemokraattista (ja tämä merkitsee: sisällöltään porvarillis-demokraattista) protestia. Ja sen lisäksi porvaristo on meillä vähemmän kehittyntä, vähemmän valveutunutta ja poliittisessa taistelussa vähemmän kokenutta. Se ei hyljeksi proletariaatin keskuudessa tehtävää työtä niinkään paljon sen vuoksi, ettei se kykenisi vieroittamaan meistä minkäänlaista proletariaatin osaa, kuin sen vuoksi, ettei sen ylipäänsä tarvitse nojautua kansaan (kuten Euroopassa ja Puolassa); sille riittää toistaiseksi se, että se nojautuu etuoikeuksiin, lahjontaan ja raakaan voimaan. Koittaa meilläkin vielä sellainen aika, jolloin kaikenlaiset tulokkaat porvariston keskuudesta tuovat työläisjoukkoon sekä natsionalismia että jonkinlaista kristillistä demokratiismia, sekä antisemitismia että kaikkea muuta sellaista iljettävyyttä!

Tarkastelkaamme varsinais-Venäjää. Merkittävää on ennen kaikkea Pietarin ja Moskovan välinen ero. Moskovassa sosialidemokraatit ovat saaneet mitä täydellisimmän voiton eserristä. Muutamien — tosin ei vielä täysin tarkistettujen — uutisten mukaan siellä lasketaan olevan lähes 200 sosialidemokraattivaltuutettua ja vain parikymmentä eserrää!

Pietarissa on päinvastoin: kaikkia hämmästyttää eserrävaltuutettujen *odottamattoman* suuri prosenttiluku. Sosialidemokraatit ovat tietysti enemmistönä, mutta he eivät ole ehdottomasti ylivoimaisia eserriin nähden. Eserriä lasketaan olevan noin 33%, jopa (vaikka se tuskin pitää paikkansa) noin 40%. Vaikka ottaisimme toistaiseksi, tarkkojen tietojen kokoamiseen asti, kumman luvun tahansa, niin joka

tapauksessa käy selväksi, miksi sosialidemokratian rivi-jäsenet Pietarissa tuntevat olonsa sellaiseksi, ikään kuin „meidät olisi lyöty laudalta” työväenkuuriassa. Jos kolmas-osakaan valtuutetuista on eserriä, niin se on jo *todella* sosialidemokratian tappio pääkaupungissa,—tappio siihen verrattuna, mitä olemme nähneet muualla Venäjällä, ja siihen verrattuna, mitä me kaikki sosialidemokraatit pidämme normaalina ja välttämättömänä.

Tämä on tavattoman tärkeä tosiasia... Pietarissa, työväenkuuriassa porvarillisen demokratian äärimmäinen vasemmisto esti sosialisteja pääsemästä *ylivoimaiseksi* enemmistöksi! Meidän suoranainen velvollisuutemme on kiinnittää tähän ilmiöön mitä suurinta huomiota. *Kaikkien* sosialidemokraattien on pyrittävä sitkeästi siihen, että tämä ilmiö tutkitaan tarkkaan ja selitetään oikein.

Tammikuun 7 ja 14 päivän vaaleista tyrmistyneiden pietarilaisten sosialidemokraattien saama yleisvaikutelma on pääpiirteissään seuraava: 1) tappio, jonka „socialistivallankumoukselliset” aiheuttivat sosialidemokraateille, on tuntuvin nimenomaan *suurimmissa* tehtaissa, noissa tietoisimman, vallankumouksellisimman proletariaatin etumaisissa keskuksissa; 2) „socialistivallankumoukselliset” pääsivät voitolle *etupäässä* ja pääasiallisesti *menshevikki-socialidemokraateista*. Niissä tapauksissa, jolloin taistelua kävivät eserrien ehdokas ja bolshevikki-socialidemokraattien ehdokas, sai voiton paljon useammin ja *jopa useimmissakin tapauksissa* sosialidemokratia.

On helppo havaita, että nämä molemmat johtopäätökset ovat erittäin tärkeämerkityksellisiä. Ja sen vuoksi meidän täytyy välttämättä huolehtia siitä, että ne olisivat todella *johtopäätöksiä* tarkistetusta tosiasiainetosta, jossa ei ole kahdenlaisen tulkinnan varaa, eivätkä vain pelkkiä vaikutelmia. On tietenkin tuskin uskottavaa, jopa miltei mahdotontakin, että Pietarin mitä erilaisimpien piirien sosialidemokraattisten työntekijäin yhteinen ääni voisi olla erheellinen. Olisi tietenkin naurettavaa pedanttisuutta vaatia tarkkoja ja täsmällisiä tilastotietoja vallankumousmiehiltä, joilla on juuri nyt aivan suunnattomasti työtä vaalien alalla, mutta kuitenkin perusaineisto, tärkeimmät numerot ja tiedot *voidaan ja täytyy* koota, sillä se on välttämätöntä *kaikelle* sosialidemokraattiselle toiminnallemme Pietarissa pitkäksi aikaa.

Alempana kajoamme tähän kysymykseen yksityiskohtaisemmin (ks. kirjoitusta „Sosialidemokraattien ja sosialistivallankumouksellisten vaalitaistelu Pietarin työväenkuuriassa”). Tässä yhteydessä sen sijaan rajoitumme vain antamaan arvion siitä, mikä poliittinen merkitys on tuolla sosialidemokratian *suhteellisella* tappiolla Pietarin työväenkuuriassa toimitetuissa vaaleissa.

Ennen kaikkea on mainittava, että sosialidemokraattien lukumäärällinen enemmisyys valtuutettujen joukossa osoittaa selvästi, että *lukumäärällisesti* ovat enemmistönä *laitokset*, joissa sosialidemokraateilla on järjestösolunsa. Yksityiskohtaisemmat tiedot vahvistavat varmaankin sen havainnon, jonka sosialidemokraatit tekivät jo lokakuun vapauksien päivinä, nimittäin sen, että eserrät eivät tee mitään vakinaista ja pitkäaikaista, vakavaa, organisatorista työtä proletariaatin keskuudessa, vaan toimivat, jos niin voidaan sanoa, äkkiryynnäköllä „kahmien kokoon” päätöslausemia joukkokokouksissa mielialan nousun aikana, käyttäen hyväksi kaikkea vilkastumista „kahmiakseen” myös mandaatteja räiskyvien ja vaikuttavien „vallankumouksellisten” korulauseiden ja puheiden avulla.

Jokainen tunnollinen tutkija tulee luultavasti toteamaan eserrien voiton *tämän* elementin niissäkin vaaleissa, jotka juuri äsken toimitettiin Pietarin työväenkuuriassa. Viime kädessä tässä on kysymys siitä, että „vallankumouksellinen” pikkuporvarillinen puolue ei kykene harjoittamaan vakavaa ja sitkeää proletaarista toimintaa,—kun mielialassa tapahtuu vähäisinkin muutos, katoaa tuo puolue kokonaan työläisesikaupunkien näköpiiristä. Vain erillisinä hetkinä sen onnistuu hyväksikäyttää joukkojen poliittisen koulutuksen riittämättömyyttä „lumoten” ne näennäisen laajalla (todellisuudessa epämääräisellä ja intelligenttien valekorealla) kysymyksenasettelulla, pelaten luokkatietoisuuden kehittymättömyydellä, käyttäen demagogisesti hyväkseen perinnäistä „kiintymystä maahan” niissä tapauksissa, kun on vielä yhteyksiä maaseutuun j.n.e. y.m.s.

Vallankumouksen porvarillinen luonne johtaa luonnollisesti siihen, että työläiskortteleihin „pyrähtää” aika ajoin parvittain radikaalista ja aiovallankumouksellista porvarillista nuorisoa, joka ei tunne jalkojensa alla olevan mitään luokkapohjaa ja lähenee vaistomaisesti proletariaattia, tuota ainoaa vakavaa vapauden puolesta *taistelevaa*

joukkoa, kun ilmassa tuntuu vallankumouksen uusi nousu, uusi rynnistys. Työläisten joukkokokouksissa esiintyvät eserräpuhujat ovat tavallaan myrskylintuja, jotka osoittavat, että proletariaatin mieliala on nousemassa, että proletariaatti on jonkin verran jo levähtänyt ja koonnut voimia entisten tappioittensa jälkeen, että sen keskuudessa alkaa taas laajalti ja syvästi käydä jokin kuuhunta, joka vie uuteen otteluun vanhaa järjestelmää vastaan.

Lokakuun ja „Duman” kauden vertaileminen nykyisiin vaaleihin ja eserrien lujia järjestösoluja koskevat yksinkertaiset numerotiedot vahvistavat epäilemättä tuon selityksen oikeaksi.

Mutta olisi tietysti äärettömän kevytmielistä rajoittaa tähän selitykseen ja olla näkemättä sitä, että nimenomaan suurimmissa, tietoisimmissa ja taistelussa koetelluimmissa tehtaissa eserrät ovat päässeet voitolle sosialidemokraateista. Onneksi tiedämme kuitenkin jo nyt, että itse asiassa porvarillisen demokratian äärimmäinen vasemmisto ei päässyt voitolle suinkaan sosialidemokratiasta, vaan sosialidemokratian *opportunistisesta madaltamisesta*.

Vallankumouksellinen porvarillinen demokratia on ollut voimaton vallankumouksellisen sosialidemokratian edessä, ja itse asiassa se on päässyt voitolle vain niistä, jotka laahustavat ei-vallankumouksellisten porvarien perässä ja *kannattavat blokkeja kadettien kanssa*. Tätä todistavat aivan selvästi myös sosialidemokraattisten työntekijäin lausunnot eserrien esiintymisten luonteesta sekä tiedot siitä tilanteesta, jonka vallitessa eserrät „pääsivät voitolle” menshevikeistä.

Vaalit toimitettiin Pietarissa tammikuun 7 ja 14 päivänä. Juuri tammikuun 7 päivänä työläis-Pietari sai tietää, että 31 menshevikkiä oli erkaantunut sosialidemokraattien konferenssista hieroakseen kauppoja kadettien kanssa Duman edustajanpaikoista. Pietarin porvarillinen lehdistö riemuitsi ja paasasi sen jälkeen kokonaisen viikon keuhien menshevikkejä, istuttaen heitä vierekkäin kadettien kanssa, kiitellen heidän luopumistaan vallankumouksesta ja siirtymistään „*oppositioblockiin*”, „maltillisen sosialistisiin puolueisiin” j.n.e. j.n.e.

Menshevikkien täydellinen tappio suurissa tehtaissa on ensimmäinen varoitus, jonka *proletaarijoukot* ovat antaneet horjuville intelligenttiopportunisteille!

Kun menshevikit kääntyivät kadettien puolelle, niin Pietarin proletariaatti käänsi menshevikeille selkänsä.

Eserrät käyttivät hyväkseen sosialidemokratian kahtiajakaantumismomenttia, käyttivät hyväkseen työläisten suuttumusta kadettimaisia menshevikkejä kohtaan ja tekivät sen ovelasti ja kursailematta. Esikaupunginosissa he haukkuivat sosialidemokraatteja blokkien teosta kadettien kanssa (virkkamatta mitään bolshevikeista ja VSDTP:n Pietarin komiteasta), mutta kaupungissa *he itse hieroivat kauppoja kadettien kanssa!* Nyt on ymmärrettävää, miksi he ovat niin visusti salanneet ja salaavat yleisöltä sekä katsomuksensa että päätöksensä blokkien teosta kadettien kanssa samoin kuin blokkinsakin kansansosialistien kanssa *ynnä muun, ynnä muun, ynnä muun**. He tekevät *salassa* kaikkia menshevismien syntejä, mutta työläisten edessä he keplottelevat itselleen kättentaputuksia, keplottelevat itselleen mandaatteja haukkumalla menshevismii!

VSDTP:n Semjannikovin alapiirin liiton organisaattori, jonka selostusta käytämme alempana hyväksi, kirjoittaa selostuksessaan suuressa Semjannikovin tehtaassa toimitetuista vaaleista: bolshevikkien vastalauseista huolimatta menshevikit asettivat ehdokkaaksi tov. X:n¹⁸. „Tehtaassa pidetyssä vaalikokouksessa puhunut intelligenttieserrä arvosteli armottomasti toveri X:n perusteluja, joilla tämä puolsi sopimustentekoa kadettien kanssa, ja niin tov. X., kuten työläiset sanoivat, kärsi haaverin”. Menshevikkien tappio joukkojen edessä oli täydellinen. „*Kun joukot saivat tietää*”, luemme samasta selostuksesta, „että sosialidemokraattiehdokkaat kannattavat sopimusten solmimista kadettien kanssa ja että nuo ehdokkaat ovat menshevikkejä, *niin siellä* (tehtaalla) *sanottiin heti suoraan, että menshevikkejä ei tulla äänestämään*”.

Tästä käy täysin ymmärrettäväksi, miksi menshevikit sosialidemokraattisen konferenssin edustajien vaaleissa vastustivat vaaliohjelmista äänestämistä, s.o. sitä, että joukot itse olisivat äänestäneet *välittömästi* kysymyksestä, joka koski kadettien kanssa tehtäviä blokkeja!

* He julkaisivat Pietarin komiteansa päätöslauselman vasta työväenkuuriassa toimittettujen vaalien *jälkeen*.

...., Tehdasalapiirissä Nevan steariinitehtaassa työmies N. M., joka asetettiin valtuusmiesehdokkaaksi, ilmoitti menshevikeille suoraan: „Kun nyt olen saanut tietää, että sosialidemokraatit kannattavat sopimusten solmimista kadettien kanssa, minä siirryn eserrien puolelle”. *Ja siirtyikin, ja hänet valittiin valtuutetuksi!”*

Tuollaiseen häpeään saattoivat sosialidemokratian nuo viheliäiset opportunistit, jotka vaalien aattona saattavat erkaantua työväenpuolueesta hieroakseen kauppoja edustajanpaikoista kadettien kanssa!

Jokainen sosialidemokraatti, jolle proletaarisen puolueen kunnia ja hyvä nimi on kallis, voi tehdä tästä vain yhden johtopäätöksen: armoton taistelu menshevismiä vastaan Pietarissa. Meidän täytyy avata työläisten silmät näkemään, mitä miehiä ovat ne, jotka kadettipolitiikallaan sysäävät työläisiä sosialismin puolelta vallankumouksellisen porvariston puolelle.

Eserrät ovat vallanneet menshevikeiltä suurimmat tehtaat. Meidän pitää valloittaa ne takaisin eserriltä. Meidän on lähetettävä uusia agitaattorivoimia, uutta vallankumouksellista sosialidemokraattista kirjallisuutta juuri suurimpiin tehtaisiin selittääksemme työläisille, miten he ovat joutuneet kadetteihin mieltyneiden menshevikkien käsistä *kadetteihin mieltyneiden* eserrien käsiin!

Koko vaalikamppailun kulku Pietarissa, kaikki tiedot menshevikkien loppumattomista horjumisista, heidän tekemistään yrityksistä päästä (työväenpuolueesta erkanemisen jälkeen) vastavallankumoukselliseen kadettiblokkiin sekä siitä, kuinka he *ja eserrät yhdessä* ovat hieroneet kauppoja kadettien kanssa edustajanpaikoista,— kaikki se antaa meille mitä rikkainta aineistoa taistellaksemme Pietarin suurissa tehtaissa *sekä menshevikkejä että eserriä vastaan*.

Suurista tehtaista pitää tulla ja niistä tuleekin vallankumouksellisen sosialidemokratian vankkoja ja niin opportunisteille kuin vallankumouksellisille pikkuporvareillekin luoksepääsemättömiä tukikohtia.

„Prostyje Retshi” № 3,
tammiukuun 30 pnä 1907
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Prostyje Retshi”
lehden tekstin mukaan